

เพ็ญบาย

บทที่ 38

“เรน ดรอปส์ คีป ฟอลลิ่ง ออน มาย เฮ็ด....”

เสียงแจ่มๆ ร้องเพลงเจือหัวเราะเริงรำ ขณะที่เราใหญ่ขนาดหลัง โอบแขนทาบทับ มือแข็งแรงเกาะคั่นจับจักรยานไว้อย่างมั่นคง เสียงหัวเราะทุ้มๆ ดังประสาน จิตรแก้วไม่เห็นว่ใบหน้าของอีกฝ่าย สว่างไสว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสัมผัสถูกโถงแนบลงกับศีรษะได้รูปสวย ที่มีเรือนผมดำขลับปลิวไสว

พื้นดินปกคลุมด้วยผืนหญ้า ทอดตัวขนานกับธารน้ำที่มีระดับน้ำเต็มปริ่มไหลเอื่อย ไกลออกไป ดวงอาทิตย์สีแดงจัดกำลังจะลับหายหลังทิวเขาเขียวชอุ่มที่กำลังถูกสีเทาเข้มเข้าครอบคลุม คำแล้วแต่จะมีใครทวงถามที่จะกลับที่פקสักคำก็หาไม่

ชายหนุ่มหยุดรถ รับร่างคนโดยสารที่พลอยเอียงตามจักรยานลงมายืนเคียงข้าง

“ที่นี่สวยจังเลยคะพี่ป๋อง”

“แต่ว่าวันนี้สวยที่สุด” เขาพูดอย่างที่ใจปรารถนา นึกในใจว่าหากแม่มาได้ยิน เขาคงต้องโดนหยิกจนเนื้อเขียว

จิตรแก้วหันมายิ้มสดใส

“พี่ป๋องกำลังเกี้ยวแก้วหรือเปล่านั้นคะ”

“ถามอย่างนี้ก็ไม่โรแมนติกสิครับ”

“ก็มันฟังดูแปลกๆ นี่คะ แก้วไม่นึกว่าพี่ป๋องจะพูดอย่างนี้กับใครเป็น...” เธอทำสีหน้านึกออกเมื่อพูดต่อว่า “นอกจากพี่วัน”

“ทำไมต้องเป็นคุณวันด้วย”

สิ่งที่เพิ่งจะผ่านเข้ามาในความคิดก่อวนให้ขุนมัวขึ้นมาเฉยๆ “ก็แก้วเห็นพี่ป๋องเกี้ยวพี่วันอยู่คนเดียว แม้แต่กับรสริน ก็ไม่เห็นพี่ป๋องจะค่อยพูดเล่นด้วยสักเท่าไรเลย” พูดแล้วเธอก็เดินหนี

ชายหนุ่มปล่อยรถตั้งพักไว้ เดินตามคนแสนงอน

“รสรินไม่ค่อยมีอาการขันหรือครับ”

“แต่ว่าพี่วันมี... เพราะยังงั้นมั้ง ถึงคุยกับพี่ป๋องได้ทั้งวัน”

“คุณวันเล่าเรื่องที่ผมสนใจอยากจรรู้ต่างหาก”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“เรื่องของคนในบริษัท... เรื่องที่คุณแก้วไม่เคยรู้.....”

“แล้วก็ไม่อยากจะรู้ด้วย” อีกฝ่ายแงงอน เดินหนีไปยังชายน้ำด้วยท่าทีระพัดระเฟียด

เสียงคนที่เดินตามยั่วเย้า “โรคแสนงอนนี้เป็นมาแต่เล็กแล้วยังไม่หายอีกหรือครับ”

เธอค่อนข้างขยับ แต่จะโกรธก็ไม่ใช่

“หรือว่าจะเป็นกับบางคนเท่านั้น พี่ไม่เคยเห็นคุณแก้วโกรธใครง่าย ๆ แต่กับพี่ป๋องคนนี้ คุณแก้วไม่เคยยอมให้เลยนะ”

“พี่ป๋องก็ไม่ยอมสนใจแก้ว อย่างที่สนใจคนอื่นๆ เหมือนกัน”

“ใครๆ ก็อยากสนใจคุณแก้ว ทำไม่เห็นยากเลย” เขาพูดยิ้มๆ “แต่ทำเป็นไม่สนใจนี่ซิ ยากกว่า”

“ยากก็อย่าทำสิคะ”

“ถ้าพี่เอาใจ ก็โดนว่าอยู่ดีนั่นแหละ”

“แก้วจะไม่ว่าอะไรพี่ป๋องอีกแล้ว จริงๆ ค่ะ”

ประกายตาอ่อนช้อจริงใจในใบหน้าใสๆ ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปจับไหล่บอบบางของอีกฝ่าย สัมผัสนั้นตรึงคนทั้งคู่ไว้ด้วยความรู้สึกดีมด้า สีหน้าของเธอทำให้ชายหนุ่มอยากจะดึงร่างบางๆ เข้ามาแนบอกนัก ทว่าความรู้สึกผิดชอบทำให้เขาต้องหักห้ามใจไว้

มืออบอุ่นเลื่อนมาจับข้อมือบาง หันหลังกลับดึงให้เดินตามอย่างตั้งใจ “กลับบ้านกันเถอะครับ เตียวแม่เป็นห่วง”

อีกฝ่ายขึ้นไว้อย่างดีดิ่ง เสียงถามบอกว่ารู้สึกขัดใจ

“ทำไมคุณบ้าฉะต้องเป็นห่วงด้วย หรือว่าอยู่ที่นี้กับพี่ป๋อง ไม่ปลอดภัย”

ชายหนุ่มรู้ว่าเธออแงขึ้นมาอีกแล้ว “จะมีดีคำอยู่แล้วนะครับ”
“ทำไมพี่ป๋องจะต้องแกล้งเดินหนีแกวอยู่เรื่อย...” เสียงถามที่ขัดแย้งในตอนแรกกลับอ่อนเครือแล้วหน้าตาก็ลั่นขอบตาขึ้นมาเฉยๆ

“คุณแกว ไม่เอาหนา....”

เธออ่อนไหวอยู่แล้วกับเรื่องที่เกิดขึ้น ศพของอัฐวงค์ยังตั้งอยู่ที่วัด ครอบครัวของอัฐวงค์โทษว่าเธอผิด เสกสิทธิ์ไม่ยอมปรากฏกายเคียงข้างเพราะกลัวว่าจะตกเป็นข่าว ทั้งยังทำราวกับว่าเธอต้องรับผิดชอบกับชื่อเสียงของเขาที่อาจต้องเสียหาย แต่ขณะเดียวกันก็กลับมีนัยกับบรรณิน ดังนั้นพอกระทบกระเทือนใจนิดหน่อยกับท่าทีของชายหนุ่มที่เธอหลงรักมาแต่ต้น เธอก็ถึงกับน้ำตาหยาดหยด

“ไม่เห็นยากเลยที่จะไม่สนใจแกว พี่ป๋องทำได้ทุกขณะอยู่แล้ว” เธอพูดพาลๆ พลังสะบัดมือ อีกฝ่ายยี้ดไว้ไม่ยอมปล่อย
“ปล่อยสิ กลับบ้านไปเลยไม่ต้องมาคอยดูแล ไม่ต้องกลัวหรอกว่าแกว จะฟ้องพี่ชัช”

“ผมไม่ได้พาคุณแกวมาที่นี่เพราะคำสั่งของคุณชัชสักหน่อย”

“แต่พี่นัดกับพี่ชัชต้องการให้พี่ป๋องกับบรรณินแยกแกวจากคุณเสกไม่ใช่หรือ... พี่ป๋องก็เป็นน้องที่รักและเชื่อฟังสองคนนั้นอยู่แล้วนี่”

อีกฝ่ายเสียงอ่อน “แล้วมันจะเป็นไปได้ยังไง ผมไม่มีความดีอะไรจะแยกคุณแกวจากคุณเสกสักนิด”

“มีสิ...” น้ำตาเธอวิ่งตามกันลงมาเมื่อพร่างพรูคำพูด “พี่ป๋องมีทุกอย่าง... ทำได้ทุกอย่าง... เพียงแต่ว่าพี่ป๋องรักบรรณินมากเกินไปเท่านั้นเอง...”

ชายหนุ่มดึงร่างเล็กๆ ที่ซ่านน้อยอกน้อยใจเข้ามาหา เสียงอ่อนปลอบโยน “คุณแกว... อย่าเอาตัวเองไปเทียบกับบรรณินเลยนะ...”

หญิงสาวเงยบไปทันที ใบหน้าสะอาดก้มลงมาใกล้ มองลึกลงในดวงตาด้วยประกายอบอุ่นที่ซโลมจิตใจเธอมาตลอด อ้อมแขนนี้... อ้อมอกที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยนี้ไม่ใช่หรือที่เธอโหยหา....

ทว่าชายหนุ่มก็หาได้ก้าวล้ำเส้นที่เขาขีดแบ่งไว้ไม่

“จำได้ไหม ที่พี่พูดกับคุณแกวที่เขาใหญ่เกี่ยวกับความเหมาะสม พี่อยากเห็นดอกแก้วเบ่งบานในปราสาทราชวัง ประดับในแจกันหยกเนื้อดี ไม่ใช่ริมรั้วสังกะสี...”

“แกวไม่สนใจเรื่องพวกนั้น...”

“แต่ว่าพี่สนใจ... เพราะว่าพี่รักคุณแกวมากเกินไปจนกว่าจะทำลายสิ่งดีๆ ที่คุณแกวควรจะมีในอนาคตลงได้....”

ประกายตาคนฟังพราววาบ เผยยิ้มทั้งน้ำตา

“แค่พี่ป๋องรักแกวจริงๆ ก็พอแล้ว แกวไม่สนใจว่าอนาคตจะเป็นยังไงทั้งนั้น”

เธอกลับเป็นฝ่ายโผล่เข้ากอดรัดซุกหน้าลงกับอ้อมอกของอีกฝ่าย กอบโกยความอบอุ่นปลอดภัยที่เธอโหยหา อ้อมแขนของอีกฝ่ายโอบกระชับตอบสนอง หลับตาถอนใจยืดยาว

ร่างบางซุกซบอยู่ในอ้อมอกของเขา อ่อนอ่อน ยินยอมไร้พยศดอกแก้วบอบบางที่บริสุทธิ์ผู้ดมดมมองโลกและผู้คนแต่เฉพาะด้านที่สดใส ซึ่งเขาปรารถนาจะปกป้อง... ชายหนุ่มอยากให้โลกหยุดลงที่ตรงนี้ เพื่อที่เขาจะได้ดื่มด่ำกับความสุสนี้ต่อไป ไม่ต้องกลับไปพบกับความจริงอันขมขื่นที่ถูกจำกัดโดยคำว่า ความแตกต่าง....

ชายหนุ่มคลายวงแขนอย่างหักห้ามใจ อีกฝ่ายกลับกอดรัดไว้ไม่ยอมปล่อย ดวงตาพร่างพรายน้ำตาอ่อนอ่อนแว้วอน ฉายความจริงใจออกมาจนหมดสิ้น “อย่าปล่อยแกวนะ พี่ป๋อง กอดแกวไว้ก่อนอย่างน้อยก็อีกแป๊บหนึ่ง ให้แกวรู้สึกดีขึ้นก่อน.....”

ประกายตาอ่อนขมิ้นฉายความรู้สึกลึกล้ำ วงแขนกลับกระชับแนบแน่นกว่าเก่า เขารู้ว่าเธอเดียวดายเควังคว้างและสับสนกับปัญหา

ต่าง ๆ ที่ระอูรมเร้า ไม่สมควรที่เขาจะฉวยโอกาสขณะที่หญิงสาวอ่อนต่อโลกผู้นี้กำลังมีจิตใจบอบบางอ่อนแอและสับสน

ทว่าสุดท้ายจะหักห้ามใจได้ ชายหนุ่มประคองศีรษะอีกฝ่าย ก้มลงประทับจูมพิตกับริมฝีปากอ่อนละมุนด้วยความรู้สึกที่ถูกผลักดันจากหัวใจ แม้ฉัตรแก้ว ตื่นตระหนก แต่ที่ไม่มีอาการขัดขึ้น หญิงสาวซึมซับรับรู้ความรู้สึกที่ถ่ายทอดจากใจสู่ใจ จูมพิตที่ให้ความรู้สึกที่เธอไม่เคยมีมาก่อนเลย

ร่างละมุนอ่อนไหว ยึดกันและกันไว้อย่างแนบแน่น ริมฝีปากที่รอบล้อมด้วยไรคราสาก เคลี้ยเคล้าฝากจูมพิตอ่อนโยนย้ำความรู้สึกที่รินหลังจากใจครั้งแล้วครั้งเล่า

“แก้วรักพี่ป้อง...” เสียงอ่อนกระซิบแผ่วบอกความในใจให้รับรู้ ในอีกครู่หนึ่ง เธอก็ซุกหน้าอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นปลอดภัย ที่เธอใฝ่ฝันโหยหามานานแสนนาน.....

รอยยิ้มหยาด ประกายตาแพรวพราย ท่าทีมีชีวิตชีวาราวนกน้อยที่เพิ่งจะเห็นโลกกว้างของหญิงสาว ทำให้คุณปราณีต้องมองลูกชายครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยสีหน้าแคลงใจ ชายหนุ่มหลบตากลัวว่ามารดาจะอ่านทะลุถึงหัวใจของเขา

“ป้อง อย่าผิดสัญญากับแม่นะ” เธอกระซิบเตือน “จำได้ไหมที่แม่เคยบอกไว้ อย่าฉวยโอกาสกับน้องแก้ว”

ใบหน้าของอีกฝ่ายสลดลง รับคำขริ่มๆ “ครับแม่”

“ฟ้ากับดินไม่มีวันจะบรรจบพบกันได้ เพราะอย่างนั้นล่ะก็อย่าทำให้น้องเข้าใจผิด”

“ผมรู้แล้วครับแม่” เสียงตอบรับยิ่งขริ่มไปกว่าเดิม

ถึงจะไม่พูดอะไรต่อ คุณปราณีก็ยังไม่วายมองอย่างไม่วางใจ สีหน้าหม่นหมองของลูกชายทำให้เธอรู้สึกหนักในอก แต่ถึงอย่างไร เธอก็ทนไม่ได้หากความคะนองรักตามประสาหนุ่มสาว จะกลายเป็นความเศร้าในภายหลังเพราะตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่เหมาะสม

นิตยาเคยติติงว่า “แม่ละหัวโบราณ เชื้ออะไรไม่เป็นเรื่องถ้าเขาแตกต่างจากเรานักหนาแล้วนิตกับพี่ชัชละ ทำไม่ถึงอยู่ด้วยกันได้”

“มันเหมือนกันที่ไหน นิตเป็นผู้หญิง รู้จักคบหากับคุณชัชมาตั้งแต่ยังวัยรุ่น แล้วมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหากว่าผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง เพราะสามีต้องเหนือกว่าภรรยาอยู่แล้ว แต่ว่าป้องเป็นผู้ชาย มีเมียสูงกว่าดีกว่า มันจะไปกันไม่รอด”

“ไปไม่รอดก็เลิกกันสิ สมัยนี้เขาไม่ถือกันแล้วนะแม่”

“แต่แม่ถือ แต่งงานแล้วเลิก แล้วตาต่างๆ ที่เกิดมาก็ต้องรับเคราะห์กลายเป็นเด็กบ้านแตก พ่อไปทางแม่ไปทาง แม่ไม่อยากจะมาเกิดขึ้นกับหลานของแม่”

“แม่กลัวว่าหากอยู่กันไม่ยึดจริงๆ เขาจะพาหลานไปละสิ แต่ถึงยังไงก็ไม่เลวนักไม่ใช่หรือแม่ ลูกแต่งงานกับเศรษฐีทั้งสองคน ยัยแก้วเค้ารวยกว่าพี่ชัชอีกนะ มรดกของพ่อพี่ชัช ยัยแก้วก็เป็นคนถือไว้ ถ้าเขาลงเอยกับนายป้อง อะไรๆ ก็ลงตัวหมดแหละ”

“แม่ไม่อยากจะพูดเรื่องนี้กับนิต เรามองปัญหากันคนละอย่าง”

“นิตไม่ได้มองปัญหา แม่ต่างหากที่ขอบมองแต่ปัญหา”

ถึงอย่างไรปองพลก็คิดเหมือนกับแม่ของเขา สิ่งที่เขาหนุ่มหวงแหนคำนึงถึงอยู่เสมอก็คือ ศักดิ์ศรี เขา รู้สึกเสียดแทงหนักต่อคำหยอกเข้าของรสรินและญาติๆ เธอเมื่อครั้งที่ยังอยู่ด้วยกันที่ภูเก็ทซึ่งเขาเฝ้าติดตามดูแลฉัตรแก้วตามคำขอร้องของชัชชัย

‘...ป้องอยากเป็นหนูตลกถึงข้าวสาร...’

คำๆ นั้นตรึงชายหนุ่มไว้ในเขตแดนของเขา ไม่ยอมก้าวข้าม แม้จะรู้แก่ใจว่าฉัตรแก้วรอยและพร้อมจะเปิดใจต้อนรับเขาเสมอ.....

“แม่ วันนี้เราไปนั่งรถเที่ยวกันนะคะ”

ฉัตรแก้วบอกมารดาเมื่อพากันมาขึ้นรถ คุณกัญญาตอบรับทั้งด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มที่แม่จะบิดเบี้ยวไปบ้าง แต่กลับทำให้คนอื่น ๆ สบายใจอย่างยิ่ง

“แม่ชอบเที่ยวคะ” เธอบอกคุณปราณีกับลูกชาย สุขใจเสียจริงกับร่างใหญ่ที่โอบอุ้มแม่ของเธออย่างเต็มอกเต็มใจ และคุณกัญญาก็ยอมรับเขาอย่างวางใจราวกับมิตรสนิท

รถตู้คันใหญ่แล่นไปตามถนนที่ตัดขึ้นเขา บางตอนเลี้ยวไปตามริมหน้าผา ฉัตรแก้วมองลงไปในหุบเหวที่เต็มไปด้วยต้นไม้ แล้วก็นึกขึ้นมาได้ เธอหันมองมารดา กระซิบถามชายหนุ่มอย่างวิตกว่า

“แม่จะรู้ไหมคะว่าเราอยู่ที่ไหนกัน จะสับสนตกใจหรือเปล่า”

ชายหนุ่มเองก็เฝ้ามองอีกฝ่ายจากกระจกมองหลัง เขาแปลกใจที่คุณกัญญามองออกไปข้างทาง ทว่าสีหน้ากลับตม้ดำ ไม่มีความหวาดกลัวคล้ายถูกความหลังหลอกหลอนสักนิด

ชายหนุ่มหันหน้า “คุณแม่ไม่ได้ตกใจอะไรเลย”

“คุยอะไรกันอยู่หรือลูก” คุณปราณีอดแปลกใจไม่ได้จึงยื่นหน้ามากระซิบถาม

ฉัตรแก้วกระซิบตอบ “แก้วกลัวแม่จะนึกถึงความหลังตอนที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาคะ”

คุณปราณีจึงนึกขึ้นได้ หันมามองคนที่นั่งเอนๆ อยู่ข้างๆ ซึ่งถูกต้องไว้ด้วยสายเข็มขัดนิรภัยและหมอนเล็กใหญ่อย่างวิตกขึ้นมาอีกคน

“คุณกัญญาคะ ทานส้มหน่อยไหมคะ” เธอรับดึงความสนใจอีกฝ่ายจากภาพข้างนอก กุหลุกจ่อหยิบตะกร้าหวายขึ้นมาหาผลไม้ป้อนให้

คุณกัญญาคล้อยตามแต่ก็ยังคอยเอียงใบหน้ามองออกไปข้างนอก ไม่มีความแตกตระหนกใดๆ นอกจากอาการหม่นหมองเล็กน้อยคล้ายเธอถูกความทรงจำตามมาเตือนอยู่เสมอเหมือนกัน

“แม่จำ เราจะไปทานอาหารกลางวันบนภูเขากันไงจ๊ะ ไปดูสวนดอกไม้สวยๆ แล้วก็ไปไหว้พระ” เธอหันมาชวนคุย

จากเรื่องนี้ไปเรื่องโน้น เสียงพูดเจื้อยแจ้วต่อเนื่องทั้งที่เจ้าตัวรู้สึกไม่สบายใจ ใบหน้าอ่อนเยาว์วัยที่ไร้พิษสงทำให้ชายหนุ่มที่คอยหันมามองต้องลอบถอนใจ

อีกครู่หนึ่งเธอก็หันมาจับแขนเขา กระซิบแตกตื่น

“แม่ร้องไห้”

ชายหนุ่มมองจากกระจกมองหลัง เห็นหญิงพิการน้ำตาหยาดเป็นสาย คุณปราณีกุหลุกจ่อใช้กระดาษเช็ดหน้าซับให้ ลูบแขนปลอบ “อย่าคิดมากเลยคุณกัญญา ทำใจดีๆ นะคะ”

“แม่...” ลูกสาวตาแดงขึ้นมาบ้าง

คุณกัญญาไม่มีท่าที่ทुरนทुरาย นอกจากคราบน้ำตาที่ถูกปาดออกและสีหน้าหม่นหมอง

“แก้วว่าเรากลับกันดีกว่า” เธอเสียงเครือบอกชายหนุ่ม ปองพล มองหญิงพิการจากกระจก หันมาใช้มือที่วางประคองแก้มคนนั่งเคียงข้าง วาดปลายนิ้วปาดน้ำตาที่วิ่งลงมาตามแก้มใส

“คุณแม่ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย คุณแก้วอย่าซี้นะซี้น ประเดี๋ยวใจเสียกันหมด”

หญิงสาวรีบเช็ดน้ำตาอย่างว่าง่าย

หันไปมองมารดา เธอโล่งใจที่ไม่มีอาการผิดปกติอื่นใดตามมา แม่ไม่ได้ตื่นตระหนกตกใจ คล้ายกับว่าทิวทัศน์ที่รถวิ่งผ่านเพียงแต่เตือนถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ได้เลวร้าย...

ภาพภูเขาและหุบเหวลึก ไม่ได้ติดอยู่ในความทรงจำที่สยดสยองน่ากลัวแต่ประการใดเลย.....